

FER-SE GRAN

Un bon dia estava a l'institut quan la realitat em va donar un cop de puny tan gran que em vaig adonar que al que jo li deia passat era el que m'havia portat al present, i el que, a la vegada, em portaria al meu futur.

Tota aquesta conclusió la vaig treure quan el meu tutor em va donar un qüestionari a respondre sobre el meu futur. El qüestionari semblava molt fàcil a simple vista: Què vols estudiar?, On vols estudiar?, Voldràs fer el batxillerat?, Què vols arribar a ser?,... . Tot això em va fer explotar el cap tant ràpid que vaig adonar-me que ja no era aquella nena petita que només volia córrer, i saltar, i viure sense preocupacions, havia crescut, i això em feia por.

Vaig mirar al meu voltant, tothom estava escrivint alguna cosa en el full menys jo. Al cap de cinc minuts de mirar-me aquelles preguntes com si estiguessin escrites amb xinès vaig anar a parlar amb el meu tutor. Li vaig preguntar si seria possible entregar-li el qüestionari al cap d'una setmana, que així tindria temps de reflexionar-hi. Ell ho va entendre, va assentir amb el cap i em va dir que no calia que em mengés el cap amb això, que només era orientatiu. Al arribar a casa em vaig tancar a la meva habitació i em vaig posar a llegir-lo i rellegir-lo com si ocultes alguna resposta. Res, res de res, havia passat mitja hora i no havia escrit res, així que vaig posar-me de peu, vaig estirar les cames i vaig obrir l'ordinador. Un cop el vaig tenir obert vaig posar-me música com acostumava a fer i em vaig posar a mirar els diferents estudis que hi havia per elegir. N'hi havia molts, masses, em vaig estressar tant que no sabia si havia fet bé de començar a mirar.

Els dies passaven i jo seguia sense saber que escriure en un miserable qüestionari ORIENTATIU, per tant, vaig preguntar a casa, però no van ajudar molt, només feien que dir-me que em dediqués al que volgués, ni una sola idea, només deien "fes el que vulguis", com si fossin robots. Com que a casa no vaig obtenir, el que es pot dir, una gran ajuda, vaig anar a parlar amb els meus amics, per mirar que havien elegit ells. Ho tenien tot planejat, fins l'últim desgraciat detall. Em sentia inútil al seu costat. Ells ja ho tenien tot pensat.

Res no ajudava, i faltaven tres dies perquè hagués d'entregar el maleït qüestionari. Vaig decidir que apuntaria en un full el que m'agradava fer per poder tenir les idees més clares. Al full hi vaig apuntar els meus hobbies: ballar, mirar series de televisió americanes, parlar anglès i escoltar música.

No podia ser, perquè no podia decidir-me? Tothom tenia plans de futur, i jo no sabia ni que faria avui a la tarda. Em sentia com una incompresa, què podia fer? Vaig decidir anar a parlar amb el tutor per si em podia ajudar a decidir alguna cosa, ell va esclafir a riure em sentir-me i em va dir que sí, que hi havia una petita xerrada en dos dies i que si volia anar-hi i podia anar. Em va dir l'hora i el lloc i hi vaig decidir anar.

La xerrada no va estar malament, tots eren molt més grans que jo, em vaig sentir estranya, però em va ajudar molt en realitat. Em va ajudar a decidir-me i a enfocar el meu futur.

Cap al final de la xerrada ja ho tenia decidit, seria traductora, tenia facilitat pels idiomes i tindria moltes sortides, ja que no hi ha molts traductors catalans. Estava orgullosa de mi mateixa, en el fons, havia decidit el meu futur per mi mateixa, i havia sabut demanar ajuda quan l'havia necessitat. Havia crescut, ja no era una incompresa ni una inútil, era una persona, ja quasi adulta, que havia tingut problemes, però que com a persona que era els havia sabut resoldre, perquè, al cap i a la fi, què és el futur?, Perquè si hi prestem atenció, el que estem vivint ja és un futur, o m'equivoco?.